

Ter ondersteuning van zijn beroep voert verzoeker drie middelen aan.

1. Het eerste middel is ontleend aan de onrechtmatigheid van artikel 10, juncto artikel 2, lid 1, sub g, van verordening nr. 1367/2006.⁽¹⁾ Verzoeker stelt dat de Commissie het bestreden besluit in strijd met artikel 9, lid 3, van het Verdrag van Aarhus heeft vastgesteld, aangezien de door de Commissie toegepaste bepalingen — artikel 10, juncto artikel 2, lid 1, sub g, van verordening nr. 1367/2006 — onverenigbaar zijn met artikel 9, lid 3, van het Verdrag van Aarhus. Gelet op de onrechtmatigheid van deze bepalingen van verordening nr. 1367/2006 had de Commissie het verzoek tot interne herziening in overweging moeten nemen.
2. Met het tweede, subsidiair aangevoerde middel betoogt verzoeker dat de Commissie door de vaststelling van het bestreden besluit haar verplichting niet is nagekomen om zoveel als mogelijk in overeenstemming met het Verdrag van Aarhus te handelen. Volgens hem had de Commissie artikel 10 van verordening nr. 1367/2006 — inzonderheid de bewoordingen „administratieve handeling” in deze bepaling — conform artikel 9, lid 3, van het Verdrag van Aarhus moeten uitleggen en had zij moeten voorbijgaan aan de definitie die in artikel 2, lid 1, sub g, van verordening nr. 1367/2006 aan het begrip „administratieve handeling” wordt gegeven, die zijns inziens veel te restrictief is.
3. Met het derde, meer subsidiair aangevoerde middel betoogt verzoeker dat de Commissie het bestreden besluit in strijd met artikel 2, lid 1, sub g, van verordening nr. 1367/2006 heeft vastgesteld door te oordelen dat besluit 2013/687/EU van de Commissie niet als een maatregel van een individuele strekking kan worden aangemerkt.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1367/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 6 september 2006 betreffende de toepassing van de bepalingen van het Verdrag van Aarhus betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden op de communautaire instellingen en organen (PB 2006 L 264, blz. 13).

Beroep ingesteld op 17 juni 2014 — Prysman en Prysman cavi e sistemi/Commissie

(Zaak T-475/14)

(2014/C 315/113)

Procestaal: Engels

Partijen

Verzoekende partijen: Prysman SpA (Milaan, Italië) en Prysman cavi e sistemi Srl (Milaan) (vertegenwoordigers: C. Tesauro, F. Russo en L. Armati, advocaten)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

Verzoeksters verzoeken het Gerecht:

- het besluit nietig te verklaren;
- subsidiair:
  - artikel 1, lid 5, van het besluit nietig te verklaren, voor zover daarbij is vastgesteld dat Prysman Cavi e Sistemi S.r.l. van 18 februari 1999 tot 27 november 2001 heeft deelgenomen aan een inbreuk op artikel 101 VWEU en artikel 53 van de EER-Overeenkomst;
  - artikel 2, sub f en g, van het besluit nietig te verklaren, voor zover het bedrag van de aan Prysman Cavi e Sistemi S.r.l., Prysman S.p.a. en The Goldman Sachs Group Inc. opgelegde boeten daarbij is vastgesteld op 37 303 000 EUR, en het bedrag van de aan Prysman Cavi e Sistemi S.r.l. en Pirelli & C. S.p.a. opgelegde boeten op 67 310 000 EUR;
  - de boete te verlagen om de in dit beroep toegelichte redenen;
  - de bijlagen I en II nietig te verklaren, voor zover zij betrekking hebben op de heer F. R.; en
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Met hun beroep verzoeken verzoeksters om nietigverklaring van besluit C(2014) 2139 final van de Commissie van 2 april 2014 in zaak AT.39610 — Stroomkabels.

Ter ondersteuning van hun beroep voeren verzoeksters negen middelen aan.

1. De Commissie heeft in het kader van het onderzoek op onrechtmatige wijze beelden van de harde schijf gekopieerd en verwijderd ten kantore van verzoeksters tijdens de inspecties. Verzoeksters betogen dat de Commissie daarmee de haar bij artikel 20, lid 2, van verordening nr. 1/2003 toebedeelde bevoegdheden heeft overschreden.⁽¹⁾
2. De Commissie heeft de redelijke termijn in mededingingszaken overschreden, aangezien de procedure meer dan 62 maanden heeft geduurd. De Commissie heeft artikel 6, lid 3, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) geschonden en zij heeft nagelaten om de boete overeenkomstig de rechtspraak van het Gerecht op billijke wijze te verlagen.
3. De Commissie heeft het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden, omdat zij heeft nagelaten om een zorgvuldig en onpartijdig onderzoek te voeren naar aanleiding van het feit dat de clementieverzoekers niet geloofwaardig waren. Verzoeksters betogen dat de Commissie heeft nagelaten om zorgvuldig de betrouwbaarheid te beoordelen van de ondernemingsverklaringen van de clementieverzoekers en om het nodige bewijs tot staving daarvan te vergaren.
4. De Commissie heeft Prysmian Cavi e Sistemi S.r.l. ten onrechte aansprakelijk gesteld voor de periode vóór 27 november 2001 en heeft aldus de beginselen van persoonlijke aansprakelijkheid en gelijke behandeling geschonden.
5. De Commissie heeft artikel 23, lid 2, van verordening nr. 1/2003 geschonden, aangezien zij de aansprakelijkheid niet heeft verdeeld over de hoofdelijk aansprakelijke entiteiten.
6. De Commissie heeft gehandeld in strijd met artikel 101 VWEU, aangezien zij niet heeft aangetoond dat sprake was van één enkele voortdurende inbreuk en zij de aard en de structuur van de relevante markten onjuist heeft uitgelegd, en daardoor verzoeksters' rechten van de verdediging heeft geschonden.
7. De Commissie heeft de duur van de vermeende inbreuk, en in het bijzonder het moment van aanvang ervan, niet rechtens genoegzaam bewezen.
8. De Commissie heeft artikel 23, lid 2, van verordening nr. 1/2003, het beginsel van gelijke behandeling en het evenredigheidsbeginsel geschonden, wat de vaststelling van het basisbedrag van de geldboete betreft en in het bijzonder de ernst van de inbreuk. Verzoeksters betogen dat het basisbedrag van de geldboete, alsook het toetredingsgeld („entry fee”), onevenredig zijn en hadden moeten worden aangepast in het licht van de beperkte omvang van de inbreuk, het feit dat de prijzen niet zijn beïnvloed, het feit dat de vermeende afstemming minder strikt werd na 2004 en het feit dat de grondstoffenprijzen een grote impact hadden op de waarde van de verkopen. Verzoeksters betogen daarnaast ook dat de Commissie het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden, aangezien zij op de adressaten andere coëfficiënten voor de ernst en andere toetredingsgelden heeft toegepast, hoewel deze zich in vergelijkbare situaties bevonden.
9. De Commissie heeft ten onrechte één bepaalde manager van verzoeksters vermeld in de lijst met „namen en loopbaangegevens van individuen die relevant zijn voor dit besluit”.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1/2003 van de Raad van 16 december 2002 betreffende de uitvoering van de mededingingsregels van de artikelen [101 VWEU] en [102 VWEU] (PB 2003, L 1, blz. 1).

Beroep ingesteld op 24 juli 2014 — Spanje/Commissie

(Zaak T-548/14)

(2014/C 315/114)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: Koninkrijk Spanje (vertegenwoordigers: A. Rubio González, Abogado del Estado)

Verwerende partij: Europese Commissie